

דף לא.

עין משפט א.

או"ח סימן תט סעיף א

עיינ לעיל דף ל: עין משפט אות ב.

דף לא:

עין משפט א.

יו"ד סימן שלא סעיף ב

כז. לא. המקדים מעשר שני לראשון או ראשון לתרומה, אע"פ שעבר בלא תעשה ^ק מה שעשה עשוי.

עין משפט ב.ג.

או"ח סימן תט סעיף ה

ח. י. יכול גם לשלוח הערוב ע"י שליח ^ר ויאמר השליח בזה הערוב יהיה פלוני מותר לילך מכאן אלפים אמה, ובלבד שלא יהיה השליח חרש שוטה וקטן או מי שאינו מודה בערוב כגון מהקראים. ואם שלחו ע"י חש"ו או עכו"ם או מי שאינו מודה בערוב, הרי אינו ערוב ^ש.
אם שלחו ע"י חש"ו ואמר לאחר גדול ובר דעת לקחת אותו מהחרש או השוטה או הקטן ולעשות לו ערוב מהני ואפי' שלחו על הפיל או על הקוף וראה מרחוק שהגיע לשם אע"פ שלא ראה שהניחו האחר שם חזקה שליח עושה שליחותו והוי ערוב.

ובין הקבר, דקיי"ל אהל זרוק לאו שמיה אהל, וכל שאינו אהל לא חוצץ, מ"ב אות ו'.
^ק. שנאמר "מלאתך ודמעך לא תאחר" לא תאחר דבר שראוי להקדימו, "מלאתך" היינו ביכורים "ודמעך" היינו תרומה. ט"ז ס"ק י"ג.
^ר. אפי' ע"י עבד ושפחה אם הטבילין לשם עבדות, דבלא זה הם בכלל עכו"ם. מגמ' וביאור הלכה.
^ש. דלאו בני דעה הם ואינם יכולים לקנות שביתה. לא כן בערובי חצירות דמהני ע"י קטן ששם מה שמתקבצים יחד הוי ערוב כמ"ש בס"ו סעיף ג'. ובמ"ב אות מ"א.

עין משפט ד.

א"ח סימן שמו ע"ף י

יג. כשמזכה להם ע"י אחר, לא יזכה להם ע"י בנו ובתו הקטנים ^ח אפי' אם אינם סמוכים על שלחנו, ולא ע"י עבדו ושפחתו הכנענים ^א, אבל מזכה להם ע"י בנו ובתו הגדולים אפי' שהם סמוכין על שלחנו ^ב, וכן ע"י עבדו ושפחתו העברים אפי' הם קטנים שאין ידם ממש כידו כמו בבניו הקטנים ^ג.

כמ"כ מזכה להם ע"י אשתו אע"פ שהוא מעלה לה מזונות ^ד, ואפי' אין לה בית בחצר.

וי"א דאינו מזכה ע"י בנו ובתו הסמוכים על שולחנו ^ה אפי' הם גדולים, ולא ע"י בתו אפי' אינה סמוכה על שלחנו כל זמן שלא בגרה שעד אז מציאתה לאביה, ולא ע"י אשתו שמעלה לה מזונות ^ו או אמר לה צאי מעשה ידיך למזונותיך ^ז, ואפי' יש לה בית בחצר ^ח, אבל מזכה ע"י בנו שאינו סמוך על שלחנו אפי' הוא קטן ^ט, וע"י בתו שבגרה ואינה סמוכה על שלחנו ^י, וע"י אשתו שאינו מעלה לה מזונות אפי' אין לה בית בחצר.

ולכתחלה טוב לחוש לדברי שניהם היכא דאפשר.

- ת. כיון שידן כידו, וא"כ לא יצא הדבר מרשותו.
- א. ג"כ שיד עבד כיד רבו ולא יצא מרשותו.
- ב. הגם שמציאתן לאביהם כמבואר בח"מ סי' ע"ר, זה אינו אלא משום איבה, אבל כאן שרוצה האב לזכות לאחרים יש להם יד בפני עצמן.
- ג. בערוך שהוא מדרבנן הקלו בעבדו ושפחתו, אבל בבניו הקטנים לא הקלו, מ"ב אות נ"ח.
- ד. דאם נותן לה אחר מתנה ע"מ שאין לבעלה רשות בה מועיל הרי שיש לה יד לזכות לעצמה, וא"כ ה"ה לזכות לאחרים.
- ה. ס"ל דזה דומה למציאה וכמו שאין להם יד במציאה אין להם יד לזכות לאחרים, וה"ה אשתו דמציאתה לבעלה, ורק במעלה לה מזונות, מ"ב אות ס"א.
- ו. שאז מציאתה לבעלה. שם מ"ב אות ס"ד.
- ז. ומיירי במספיקה למזונות, דאם לא כן אין מציאתה לבעלה.
- ח. דהיא אינה צריכה ערוך כלל דנמשכת אחר בעלה. מ"ב אות ס"ו.
- ט. כיון דלענין מציאה יש לו יד לזכות לעצמו באינו סמוך, יש לו יד לזכות לאחרים.
- י. היינו דוקא באופן זה, ולא כדעה ראשונה דס"ל דכשבגרה אפי' סמוכה מזכה על ידה, וכן בעל ע"י אשתו, דוקא היכא שאינו מעלה לה מזונות שאז מציאתה לעצמה ולא לבעלה. מ"ב אות ס"ח.

הגה: ובדיעבד סומכין על דברי המקל ב בערוב.

הגה: בן נשוי אע"פ שסמוך על שלחן אביו מזכין על ידו אפי' לכתחלה.

הגה: אינו צריך להודיע לאותם שזיכה להם קודם השבת ל, אלא אם מודיעם בשבת מותר לטלטל דזכין לאדם שלא בפניו.

עין משפט ה.ו.

או"ח סימן תט פ"ה

עין לעיל עין משפט אות ב.ג.

כ. בין בקטן ואינו סמוך, או גדול אפי' סמוך, וכן בעל ע"י אשתו אע"פ שמעלה לה מזונות. מ"ב אות ס"ט.
ל. דזכין לאדם שלא בפניו.